

Cumhuriyetin 100. Yılında Kamu Güvenliğinin Dinamikleri: Katılım ve Yönetişim

Dynamics of Public Security in the 100th Anniversary of the Republic:
Participation and Governance

Eser Gemici¹

Öz

Kamu güvenliği, toplumsal katılım ve etkili yönetim, günümüzün karmaşık ve dinamik dünyasında öne çıkan kavramlar arasında yer almaktadır. Bu kavramlar, güvenliğin sadece devletin değil, tüm toplumun ortak çabasıyla sağlanması gerektiğini vurgularken, aynı zamanda güvenlik politikalarının oluşturulmasından uygulanmasına kadar olan süreçlerde etkili bir şekilde yer almanın önemini gösterir. Cumhuriyetin 100. yılı, Türkiye'nin tarihinde önemli bir kilometre taşıdır. Bu dönemde kamu güvenliği, katılım ve yönetim gibi konular, Türkiye'nin geleceği ve sürdürülebilir kalkınması için de kritik bir rol oynamaktadır. Buradan hareketle çalışmada, Cumhuriyetin 100. yılına özel olarak kamu güvenliğinin sağlanmasında toplumsal katılım ve etkili yönetimin hayati rolünü ayrıntılı bir şekilde ele alarak, güvenlik politikalarının oluşturulması ve uygulanmasındaki bu iki etmenin kritik önemini değerlendirmeyi amaçlamaktadır. Kamu güvenliği, modern toplumların temel gereksinimlerinden biridir ve bu çalışma, güvenliği sağlamak için toplumsal katılım ve etkili yönetimin nasıl bir araya geldiğini, burada sivil toplum kuruluşlarının rolünü incelerken, aynı zamanda bu iki unsurdan nasıl yararlandığına ilişkin önemli detaylar sunmaktadır.

Sonuç olarak, çalışma kamu güvenliği, toplumsal katılım ve etkili yönetim arasındaki etkileşimi anlayarak, daha güçlü, adil ve sürdürülebilir güvenlik çerçevelerinin nasıl inşa edilebileceğine dair önemli bir yol haritası sunmak amacıyla, kamu güvenliğinin, sadece devletin değil, aynı zamanda toplumun da katkısı ve iş birliği ile şekillendiği anlayışını pekiştirirken, gelecekteki araştırmaların ve uygulamaların bu temel ilkeleri gözetenek ele alınması gerektiğini önermektedir. Bu sayede, daha kapsayıcı ve sürdürülebilir güvenlik stratejilerinin oluşturulması mümkün olabilir.

Anahtar Kelimeler: Kamu Güvenliği, Katılım, Yönetişim, Katılım ve Yönetişim

ABSTRACT

Public security, social participation, and effective governance are prominent concepts in today's complex and dynamic world. These concepts emphasize that security should be ensured not only by the state but also by the collective efforts of the whole society, while at the same time demonstrating the importance of being effectively involved in the processes from the formulation of security policies to their implementation. The 100th anniversary of the Republic is an important milestone in Turkey's history. In this period, issues such as public security, participation, and governance play a critical role in Turkey's future and sustainable development. Thus, this study aims to assess the critical importance of these two factors in the formulation and implementation of security policies by elaborating on the vital role of social participation and effective governance in ensuring public security in the 100th anniversary of the Republic. Public security is one of the fundamental requirements of modern societies, and this study examines how public participation and effective governance come together to ensure security and the role of civil society organizations in this regard, while also providing important details on how these two elements are utilized.

¹ **Corresponding Author | Yetkili Yazar:** Anadolu Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, esergemici@anadolu.edu.tr, ORCID: 0000-0002-8969-3151

As a result, the study provides an important roadmap on how to build a stronger, fairer, and sustainable security frameworks by understanding the interplay between public security and community engagement, and effective governance, suggesting that future research and practice should be informed by these core principles while reinforcing the understanding that public security is shaped by the contribution and collaboration of not only the state but also society. In this way, more inclusive and sustainable security strategies may be possible.

Keywords: Public Security, Participation, Governance, Participation and Governance

GİRİŞ:

Modern toplumların karşı karşıya olduğu güvenlik sorunları giderek daha karmaşık ve dinamik hale gelmektedir. Sadece fiziksel tehditlere karşı geleneksel güvenlik yaklaşımı değil, aynı zamanda sosyal, ekonomik, çevresel ve dijital boyutlardaki tehditlere de cevap verebilecek nitelikte yeni yaklaşımların ele alınması zorunluluk olarak gözükmemektedir. Bu bağlamda, kamu güvenliğinin sağlanması ve sürdürülmesi, yalnızca devletlerin sorumluluğu olmanın ötesine geçmiştir. Buradan hareketle güvenlik politikalarının başarısını ve toplumsal refahın korunmasını sağlamak adına kamu düzeninin oluşturulmasında toplumun tüm kesimlerinin katılımının ve etkili yönetim yapısının kritik bir önem taşımakta olduğu düşünülmektedir.

Katılım ve yönetim, modern toplumsal yapıların işleyişinde hızla gelişen teknoloji ve geleneksel olmayan tehditler nedeniyle önem arz eden kavramlar haline almıştır. Katılım kısaca, bireylerin veya grupların bir topluluk, organizasyon veya süreç içinde aktif bir şekilde yer alması olarak tanımlanmaktadır. Bu anlamda katılımın, demokratik bir toplumun temel taşlarından biri olduğu ve bireylerin fikirlerini ifade etme, karar alma süreçlerine etki etme ve toplumsal olaylara katılma hakkını içerdiği aktarılmaktadır. Diğer yandan, yönetim ise bir organizasyonun veya topluluğun nasıl yönetildiği, kararlarının nasıl alındığı ve kaynakların nasıl kullanıldığıyla ilgili bir kavram olarak tanımlanmaktadır.

Devletlerin kamusal sorunlara nasıl ve ne kadar etkili cevap verebildiği 80'ler sonrasında tartışmaları da beraberinde getirmiştir. Devletlerin kalkınmanın önünde engel olarak görülmesi, mali açıklar ve verimsiz yönetim şekli tartışmaların kaynağını oluşturmaktadır. Bu tartışmaların neticesinde hükümetlerin, artık tek taraflı ve merkezi yapı ile yönetme yeteneğini kaybettiği, dolayısıyla özel firmalar, sivil toplum kuruluşları, ulusal ve uluslararası kuruluşlar gibi organları da sürece dahil eden kamu yönetiminde yeni düzenlemeleri beraberinde getiren yönetim modeline doğru kaymasının gerekliliği ortaya konulmuştur (Gedikkaya, 2022). Her ne kadar kavrama ilişkin çok sayıda tanım olsa da kamu yönetimi alanında yönetim kavramından 1990'lı yıllar itibarıyla söz edilmeye başlandığı ve yönetim kavramının Birleşmiş Milletler, Dünya Bankası, Uluslararası Para Fonu ve İktisadi İş Birliği ve Gelişme Teşkilatı gibi uluslararası kuruluşlar tarafından akademik tartışmaların merkezi haline getirildiği aktarılmaktadır (Parlak, 2016). Bu anlamda yönetimin, ülkelerin sahip oldukları ekonomik ve sosyal kaynaklarının yönetilmesinde yönetim gücünün kullanılma şekline bağlı olduğu ve siyasi rejim biçimi, kalkınma için kaynak yönetiminde yetkilendirme süreci, hükümetlerin politikaları planlama, formüle etme, uygulama ve işlevleri yerine getirme kapasitesi şeklinde tanımlandığı görülmektedir (World Bank, 1992). Buradan hareketle yönetim; devlet-devlet dışı, özel-kamu ve yerel-uluslararası kurum, kuruluş ve aktörler tarafından ortaya konulan bir yönetim biçimi olarak gösterilmektedir. Yönetim ile birlikte yönetimin sadece devlete ait bir fonksiyon olmadığı ve dolayısıyla ulusal yönetimlere indirgenemeyeceği, devletin bu noktada rolünün yeniden tanımlanması ve çoklu aktörler şeklinde ele alınması gerektiği dile getirilmektedir (İrdem ve Başak, 2023). Buradaki tanımlamalardan hareketle kamu yönetiminde şeffaflık, hesap verebilirlik, adalet, eşitlik, katılım ve etik değerlere dayalı ekonomik, sosyal ve hukuki düzenlemelerin ortaya konulması ile birlikte kamunun merkezi, tek taraflı ve otoriter yapısından kurtulacağı ve iyi yönetim modelinin ortaya çıkacağı zeminin oluşabileceği anlaşılmaktadır.

Modern toplumsal yaşamın gerekliliği olarak ortaya çıkan kamu düzeninin sağlanması kamu güvenliği politikalarının etkili olabilmesine bağlıdır. Buradan hareketle kamu güvenliğine ilişkin ortaya konulan politikalarının etkin bir şekilde uygulanması ise toplumun bu politikalara katılımı ile ilişkilendirilmektedir. Toplumun güvenlik sorunlarına yönelik görüşlerinin, deneyimlerinin ve bilgilerinin, daha etkin kamu güvenlik stratejilerinin ve yönetiminin oluşturulmasına katkı sağlamakta olduğu düşünülmektedir. Aynı zamanda, halkın kamu düzeninin sağlanması adına uygulanacak kamu güvenlik politikalarına katılımı, hükümetlerin meşruiyetini de artıran bir unsur olarak karşımıza çıkmaktadır. Kamu güvenliği politikalarının sadece devletin inisiyatifiyle değil, toplumun geniş kesimlerinin katılımıyla oluşturulmasının, politikaların etkinliği ile birlikte toplum tarafından kabul edilebilirliğini de artırmakta olduğu dile getirilmektedir.

Kamu güvenliğinin bir diğer dinamiği ise kamu güvenliği politikalarının etkili şekilde oluşturulmasını ve uygulanmasını destekleyen iyi bir yönetim yapısı olarak gösterilmektedir. Şeffaflık, hesap verebilirlik gibi niteliklere sahip iyi bir yönetim ve katılım, güvenlik kurumlarının ve hükümetlerin toplumun güvenliği konusunda ortaya koyacakları yasal düzenlemelerin ve uygulamaların denetlenmesini ve izlenmesini beraberinde getirmektedir. Gerek kamu düzeninin sağlanmasına gerek kamu güvenlik politikalarının ve stratejilerinin oluşturulmasına gerekse ilgili güvenlik politikalarının uygulanmasına yönelik faaliyetlerin daha kapsayıcı ve sürdürülebilir olması toplumun güvenliğe ilişkin politika süreçlerine katılımı ile birlikte ortaya çıkan denetim ve izlemeye bağlanmaktadır.

Bu çalışma, kamu güvenliği bağlamında katılım ve yönetimin önemini ele alarak, bu iki kavramın nasıl etkileştiğini ve birbirini nasıl güçlendirdiğini incelemekte olup kamu güvenliği, katılım ve yönetim arasındaki ilişkiyi değerlendirmektedir. Bu anlamda katılım ve yönetimin modern güvenlik anlayışı içindeki rolünü anlamak, kamu düzeninin sağlanması adına ortaya konulan kamu güvenlik politikalarının ve stratejilerinin daha iyi bir şekilde tasarlanması ve uygulanmasına yönelik değerli fikirler sunabilmek çalışmanın temel amacını oluşturmaktadır. Bu çalışma ile, katılım ve yönetim kavramlarını kamu güvenliği perspektifiyle ele alarak, bu etkileşimin toplumsal istikrar, kamu düzeni, adalet ve sürdürülebilirlik açısından nasıl bir değer taşıdığını açığa çıkarmak adına nitel araştırma yöntemlerinden biri olan doküman analizi tekniğine dayalı olarak ilgili alanda ortaya konulan çalışmalar incelenmiştir. Diğer yandan ilk defa bu çalışmada kamu güvenliği dinamiği olarak nitelendirilen katılım ve yönetim kavramlarının kamu güvenliği ile ilişkisini içeren bir çalışmaya rastlanmamış olması çalışmanın önemini bu anlamda artırmaktadır. Sonuç olarak çalışmanın ilerleyen bölümlerinde, katılım ve yönetimin kamu güvenlik politikalarına, stratejilerine ve yönetimine etkileri ve ilgili kavramların güvenlik alanındaki rolleri, kamu güvenliği ile ilişkileri daha ayrıntılı bir şekilde irdelenmektedir.

1. Kamu Güvenliği, Katılım ve Yönetim Arasındaki İlişki

Kamu güvenliği, katılım ve yönetim, toplumların refahını ve gelişimini önemli ölçüde etkileyen, birbiriyle bağlantılı toplumsal unsurlar olarak gösterilmektedir. Devletlerin en temel görevlerinden birinin, vatandaşlarının huzur ve mutluluk içerisinde yaşamasını sağlamak olduğu göz önüne alınırsa bu görevin yerine getirilmesinin, kamu düzeninin tesis edilmesiyle mümkün olacağı açıktır. Buradan hareketle kamu güvenliğinin kısaca, bir topluluk veya toplum içindeki güvenlik ve düzen durumunu ifade etmekte olduğu söylenebilir (Acar, 2018). Bu anlamda kamu güvenliği, modern toplumun ve birlikte yaşamının bir gereği olarak suçun önlenmesi, kanunların uygulanması, bireylerin hak ve özgürlüklerinin korunması, kamu düzeninin sağlanması gibi çeşitli boyutları kapsamaktadır. Diğer yandan kamu güvenliği, katılım ve yönetim arasındaki ilişkinin daha net bir şekilde anlaşılması bakımından kolektif yeterlilik, sosyal sermaye, vatandaş katılımı, sivil bilim, alternatif bir paradigma olarak güvenlik yönetimi gibi kamu güvenliğini etkileyen faktörlerin de irdelenmesi önem arz etmektedir.

Sosyal kontrol için paylaşılan beklentilerle birlikte bölge sakinleri arasındaki uyum olarak tanımlanan kolektif yeterliliğin, kamu güvenliğinin teşvik edilmesinde önemli bir role sahip olduğu dile getirilmektedir. Bu anlamda kolektif yeterlilik ve suç oranları arasındaki ilişki bakımından, sosyal uyum ve gayri resmi sosyal kontrolün mahallelerde şiddet ve düzensizliği azaltan bir etkiye sahip olduğu aktarılmaktadır (Sampson ve Raudenbush, 1999; Sampson vd., 1997). Sosyal sermayenin, bir topluluk içinde iş birliğini ve kolektif eylemi kolaylaştıran ağırları, normları ve güveni ifade ettiği dile getirilmektedir. Sosyal sermayenin insan sermayesinin yaratılmasında ve sosyal organizasyonun geliştirilmesinde etkin bir yerinin olduğu aktarılmaktadır. Bu bakımdan sosyal sermayenin vatandaş katılımını, güveni ve hesap verebilirliği teşvik ederek ve yönetişimin etkinliğine katkıda bulunarak artırdığı ifade edilmektedir (Coleman, 1988). Diğer yandan katılım, vatandaşların karar alma süreçlerine dahil olmalarını ve ortaya çıkan tehditler ve düzensizlik durumlarında hükümetleri sorumlu tutmalarını sağlayan demokratik yönetişimin temel bir unsuru olarak gösterilmektedir. Güçlü halk katılımı mekanizmaları ve kurumlarına sahip toplumların, kamu güvenliği, halkın katılımı ve yönetişim arasındaki ilişki bakımından etkili yönetişim ve sürdürülebilir kalkınmanın sağlanabildiği toplumlar olarak öne çıktıkları görülmektedir (Hao vd., 2021). Bu noktada şunu ifade etmek gerekmektedir ki İmamoğlu ve Özdemir (2023), 2006-2017 Dünya Bankası Kalkınma Göstergeleri'ni veri olarak Almanya, ABD, Avustralya, Belçika, Danimarka, Fransa, İtalya, İngiltere, İspanya, İsviçre vb. gibi gelişmiş ve Arjantin, Portekiz, Singapur, Slovakya, Slovenya, Yunanistan, Hırvatistan, Meksika, Romanya vb. gibi gelişmekte olan ülkeler üzerinde yönetişim, inovasyon ve ekonomik büyüme ilişkisini incelemiş ve sonuç olarak yönetişim ve büyüme arasında pozitif yönde anlamlı bir ilişkinin bulunduğunu ortaya koymaktadırlar. Gelişmiş ülkelerin yönetişim düzeylerinin gelişmekte olan ülkelere nazaran daha yüksek olduğu tespiti yapılmaktadır. Dolayısıyla iyi yönetişimle birlikte; piyasa karmaşıklığı, yasal düzensizlik, keyfi uygulamalar, haksız rekabet, yolsuzluk vb. pek çok olumsuzluğun önlenildiği, piyasada güven havasının olduğu, üretim ve tüketimde sürekliliğin sağlandığı ve tüm bunların ekonomik büyüme üzerinde pozitif etkilerinin bulunduğu sonucuna ulaşılmıştır. Sonuç olarak, ülkeler arasındaki gelişmişlik farklılıklarının nedenlerinden birinin yönetişim düzeylerindeki farklılık olduğu, iyi yönetişim uygulamalarının ülke içerisinde ve ülkeler arasındaki gelir farklılıklarını azaltılabileceği dile getirilmektedir (İmamoğlu ve Özdemir, 2023). Buradan hareketle ekonomik büyüme ve gelişmişlik düzeyindeki farklılıkların giderilmesinde pozitif etkilerinin olduğu tespiti yapılan yönetişim uygulamalarının, kamu güvenliğinin sürdürülebilir kılınması, toplumsal zorlukların ele alınması, çözüme yönelik politikaların oluşturulması ve uygulanması, kaynak tahsisi, toplumsal katılım ve çeşitli paydaşlar arasında koordinasyon dahil olmak üzere kamu güvenliğine ilişkin yasal düzenlemeler ve uygulamalar için de elverişli bir ortam sağlayabileceği öngörülmektedir. Karar alıcıların bu yönde yaklaşım ortaya koymalarının, toplumda sosyal eşitsizliklerin ele alınması, toplum-polis ilişkilerinin geliştirilmesi, suçun önlenmesi için teknolojiden yararlanılması, kamu güvenliği, katılım ve yönetişim ilişkisinin kapsayıcı ve katılımı teşvik edici yönünü güçlendirebileceği ifade edilebilir.

Gaventa ve Barrett (2010) vatandaş katılımı ve sonuçları üzerine yaptıkları çalışmada, vatandaş katılımının demokratik düzen ve kalkınmaya ilişkin sonuçlar üzerindeki etkisinin olduğunu ortaya koymaktadırlar. Çalışma, 20 ülkeden 100 araştırmayı analiz etmekte ve vatandaşlığın inşası, katılım uygulamalarının güçlendirilmesi, duyarlı ve hesap verebilir devletlerin güçlendirilmesi, kapsayıcı ve uyumlu toplumların geliştirilmesi gibi dört tür sonuç ortaya koymaktadır. Vatandaş katılımının bu sonuç türlerinde olumlu etkiler yarattığını, ancak olumsuz sonuçların da gözlemlendiğini göstermektedir. Vatandaş katılımının, sağlık, gıda güvenliği, su ve konut temini, eğitim gibi kalkınma sonuçları ile birlikte hesap verebilir kurumların inşası ve ulusal ve uluslararası insan hakları düzenlemelerinin hayata geçirilmesine ilişkin demokratik sonuçların elde edilmesi gibi birçok durumda olumlu sonuçlar doğurduğu aktarılmaktadır. Ancak, kalkınma ve demokratik kazanımların elde edilmesine yardımcı olabilecek aktif ve etkin vatandaşlığın kendiliğinden ortaya çıkmadığı,

devletlerin ve kurumların bu süreçlerde güven verici uygulamalar ortaya koyması gerektiğinin önemi vurgulanmaktadır. Aynı zamanda katılımın sadece resmi yönetim ve katılımcı süreçleri yoluyla değil, dernekler ve sivil toplum kuruluşları aracılığı ile gerçekleştirilebileceği dile getirilmektedir. Bunlarla birlikte vatandaşların statükodaki güçlü çıkarlara meydan okumasının, devlet tarafından siyasi şiddete uğrama, ekonomik ve sosyal suçlamalarla karşı karşıya kalma gibi olumsuzlukları beraberinde getirdiği ve vatandaş katılımının olumlu sonuçlarının tam tersi sonuçlar doğurabileceği aktarılmaktadır (Gaventa ve Barrett, 2010). Kamu güvenliğinin gıdadan enerji kaynaklarına kadar geniş ve kompleks yapısı düşünüldüğünde devletler içerisinde katılımın sağlıklı ve demokratik bir ortamda gerçekleşmesi, refah toplumu, huzur, güvenlik, hukuk ve kamu düzeni gibi alanların da etkinliğini artıracak zemini beraberinde getirmektedir. Tüm bunlarla birlikte Bäckstrand (2003) ise katılımcı vatandaş, paydaş veya demokratik bilim olarak da adlandırılan sivil bilim kavramından hareketle halkın bilime olan güvenini yeniden tesis edilmesi, kamusal ve çevresel sorunların karmaşıklığıyla başa çıkılması ve bilimin demokratik yönetişiminin tesis edilmesi için bilim-politika arayüzünün bilimsel uzmanlar, politika yapımcılar ve vatandaşlar arasındaki etkileşimi içerecek şekilde yeniden çerçevelendirilmesi, bilimsel bilginin üretimi ve kullanımında halkın katılımının artırılması gerektiğini aktarmaktadır (Bäckstrand, 2003). Buradan da anlaşılmaktadır ki gerek bilimsel çevreler gerek politika yapımcılar gerekse toplumun kendisinin kamu alanında ortaya konulacak güvenlik, sağlık, eğitim gibi alanlardaki faaliyetlerde katılım ve yönetişimi merkeze almaları modern toplum yapısının hukuksal ve demokratik zemininin bir gereği olarak ortaya çıkmaktadır. Diğer yandan katılıma ilişkin araçların ve uygulamaların neler olabileceği hususunda Güneş'in (2023) yaptığı çalışma incelendiğinde Brezilya'da Kamu Politikası Konseyleri'nin ele alındığı görülmektedir. Federal düzeyde 33 konseyin bulunduğu yapının, hükümetin her seviyesinde farklı politika sektörlerinde vatandaşların doğrudan kamu politikalarına katılmaları için bir fırsat sağlamakta olduğu görülmektedir. Kamu politikalarının tasarımı, uygulanması ve izlenmesine odaklanan konseyler, hükümet ve sivil toplum temsilcilerinden oluşan bir düzen içerisinde hizmet vermektedir. Diğer yandan ilgili konseylerin, kongre ve ilişkili oldukları bakanlıkları veya diğer bakanlıkları hayata geçirilecek düzenlemelerde etkileme oranının %75 olduğu ifade edilmektedir (Güneş, 2023). Hükümet politikalarının belirlenmesinde katılımın gücünü göstermesi bakımından bu oran dikkate değer görülmektedir. Kamu güvenliğinin sürekliliğinin sağlanması adına Brezilya'da ortaya konulan araç ve uygulamalara benzer birtakım katılım faaliyetlerin hayata geçirilmesinin, kamu güvenliğine ilişkin uygulama ve düzenlemelerde toplumun katılımını artıracak potansiyele sahip olduğu düşünülmektedir. Diğer yandan Jutra ve Zupancic (2015) yaptıkları çalışmada, sürdürülebilir kentsel hareketliliğin (trafik ve CO2 emisyonunun azaltılması, yürüyüş ve bisiklet kullanımı, güvenliğin sağlanması, yaşam kalitesinin artırılması, vb.) yaşanabilir kılınması adına yapılacak planlamada halkın katılımına dayalı fikir alışverişinin gerekliliğine vurgu yapmaktadırlar. Burada halkın katılımının geleneksel ve dijital araçlar ile sağlanarak temel planlamanın katılım sonuçlarına göre yapılması gerektiği, çünkü proje aşamalarının nasıl geliştirileceği konusu da dahil olmak üzere sadece yerel halkın sunabileceği ayrıntılı bilgilerin elde edilebileceği aktarılmaktadır. Burada temel amacın toplumun katılımı ile birlikte kamusal uygulamaların toplumun ihtiyacını karşılayabilecek bir nitelik kazanması ve toplumun sürece dahil olmasının gelecekte uygulamaların sürdürülebilir olmasını sağlayacak bir insan topluluğunun oluşmasını beraberinde getirecek olduğu dile getirilmektedir (Jutra ve Zupancic, 2015). Dolayısıyla kamu güvenliğine yönelik uygulamalarda da halkın katılımının sağlanmasının hem yaşayanların güvenli bir ortama sahip olmasını hem de ilgili uygulamaların gelecekte toplum tarafından benimsenmesini ve sürdürülebilirlik kazanmasını sağlayacak nitelikte olabileceği düşünülebilir.

Liao (2012) çalışmasında güvenlik yönetişimini ulusal, bölgesel ve küresel güvenlik uygulamalarını anlamak için alternatif bir teorik paradigma olarak önermektedir. Çalışmada, güvenlik yönetişimi perspektifinin güvenlik politikaları için analitik bir çerçeve ve ampirik bir model olarak nasıl uygulanabileceği hususları incelemektedir. Bu anlamda güvenlik yönetişimi, kamu yönetimi ve

güvenlik yönetimi alanlarındaki değişen yapıyı vurgulamakta ve kamu güvenliği politikaları ile yönetim arasındaki ilişkiyi irdelemektedir. Hükümetten yönetime doğru kaymanın sonuçlarının güvenlik çalışmaları alanını da etkilediği aktarılmaktadır. Buradan hareketle transatlantik güvenlik politikasının devlet merkezli bir önyargıdan ve iki kutuplu düzenden devlet ve devlet dışı aktörlerden oluşan karmaşık ağlara doğru kaymasının bir kısmının, güvenlik hükümetinden güvenlik yönetime doğru ortaya çıkan bir kayma olarak kabul edilebileceği ileri sürülmektedir. Güvenlik yönetiminden güvenlik yönetime doğru dönüşümün, güvenlik sorunlarını küresel düzeyden bölgesel ve bireysel düzeylere ve geleneksel askeri güvenlikten yeni yükselen askeri olmayan güvenlik yönetime doğru kaydırıldığı ve alternatif bir paradigma olarak ortaya çıktığı aktarılmaktadır (Liao, 2012). Burada ortaya konulan yaklaşım, güvenlik yönetiminde yönetim teorisinin güvenlik çalışmalarına uygulanması şeklinde ortaya çıktığı ifade edilebilir. Başlangıçta geleneksel askeri güvenlikle eşdeğer olarak görülen güvenlik yaklaşımı, askeri olmayan unsurları da içerecek şekilde genişlemiş ve derinleşmiştir. Günümüzde güvenlik artık sadece askeri alandaki güvenlik sorunlarını değil, çevre, gıda, göç, iklim değişikliği, siber terörizm, vb., askeri olmayan alanlardaki güvenlik sorunlarını da içerisinde kavramsallaştırarak çok daha kapsayıcı bir kavrama dönüşmüştür. Bu noktada güvenlik ve yönetimin ilişkisi göz önüne alındığında, güvenlik yönetiminin hali hazırdaki güvenlik kapasitesini güçlendirilebileceği ve kavramın derinliğini ve genişliğini değiştirebileceği söylenebilir.

Tüm bunlarla birlikte Brezilya'da kamu güvenliğinde yönetime örnek olabilecek bir kurumun, yukarıda sıralandığı üzere güvenliğin askeri olmayan tehditlerini de kapsayacak şekilde faaliyetler ortaya koyduğunu görmekteyiz. Devlet Kamu Güvenliği Sekreterlikleri olarak adlandırılan kurumun kamu güvenliği politikalarını formüle etmek, uygulamak ve koordine etmek gibi birtakım görevlerinin olduğu aktarılmaktadır. Suç ve şiddetin önlenmesi adına diğer kamu kurumları ve sivil toplum kuruluşları ile iş birliği içerisinde hareket eden sekreterlikler, eğitim, sağlık, adalet, çalışma, kültür, spor gibi farklı alanlarda kamu görevlileri ve siviller ile birlikte hareket etmektedir. Burada kamu güvenliğinin sağlanması adına oluşturulan bir kurumun yukarıda sıralanan tüm alanlarda ortaya konulacak düzenlemeleri ve uygulamaları koordine etmesinin, planlamasının güçlü bir yönetim kapasitesine bağlı olduğu aktarılmaktadır (Costa, 2018). Dolayısıyla kamu güvenliğine ilişkin politika, koordinasyon, planlama faaliyetlerinde bulunacak benzer kurumların hayata geçirilmesi yeterli olmayıp ilgili kurumların yüksek ve güçlü bir yönetim kapasitesine sahip olması gerektiği anlaşılmaktadır. Diğer yandan toplumun, kamu yönetiminde kamu güvenliğine ilişkin yapılan uygulamaların kalitesini, ilgili kamu organlarının performansına ve demokratik uygulamalarına bağladığı ifade edilmektedir. Bu anlamda yapılan çalışmalarda Güney Kore'de kamu güvenliğine yönelik uygulamalara duyulan güvenin, şeffaflık, vatandaş katılımı ve demokratik hakların kullanımını içeren girişimler ile arttırıldığı dile getirilmektedir (Ball, vd., 2017). Buradan hareketle kamu güvenliği, katılım ve yönetim ilişkisi üzerine ortaya konulacak faaliyetlerin ya da oluşturulacak birim, kurum ve kuruluşların güçlü yapıda olması, etkin katılım ve yönetim modeline sahip olması da yeterli olmayıp ilgili birim, kurum ve kuruluşların uygulamalarına duyulan güvenin, demokratik yaklaşımın, şeffaflığın da önem arz ettiğini anlaşılmaktadır.

Sonuç olarak kamu güvenliği, katılım ve yönetim arasındaki ilişkinin, vatandaş katılımının demokratik ve kalkınmaya yönelik sonuçlar üzerindeki olumlu etkisi, sivil bilimin çevresel yönetimdeki rolü, alternatif bir paradigma olarak güvenlik yönetiminin potansiyeli ve hükümet yönetiminin etkinliğini arttırmada halk katılımının önemi vb. gibi hususlarda, kamu güvenliğinin salt geleneksel yaklaşımdan uzaklaşarak katılım ve yönetimi önceleyen bir sürece doğru yol alarak ilerlemesi gerektiği, bu durumun modern toplumun yüzleştiği yeni tehditlerin öngörülmesi ve önlenmesi adına önem arz ettiği açık bir gerçek olarak karşımıza çıkmaktadır.

2. Kamu Güvenliği Bakımından Katılım ve Yönetişimin Önemi

Etkili kamu güvenliği önlemlerinin şekillendirilmesinde meşruiyet, yasal düzenlemeler, adalet ve kolluk faaliyetleri hususlarında kamuoyu desteğinin rolü büyük öneme sahiptir. Bunun yanında ayrıca ulusal güvenliği sağlanmasında kamu kuruluşlarının faaliyet biçimleri ve karar alma süreçlerine halkın katılımını bir diğer tartışma noktasını oluşturmaktadır. Kamu güvenliği, kamu düzenin sağlanması, bireylerin ve toplumların refahının korunması açısından devlet yapısının en kritik eşiklerinden biri olarak görülmektedir. Etkili kamu güvenliğine yönelik yasal düzenlemelerin hayata geçirilmesi ve önlemlerin alınması, vatandaşların aktif katılımını ve iş birliğini, meşru yönetim yapılarının kurulmasını gerektirmektedir. Meşruiyet, kurumların otorite ve gücünün halk tarafından tanınması ve kabul edilmesi anlamına gelmektedir. Araştırmalar insanların yasalara uyumunun yasal kurumların meşruiyetine ilişkin algılarından etkilendiğini göstermektedir. Dolayısıyla kolluk faaliyetlerinin meşruiyeti ve toplumun rızası, devlet gücünün haklı kullanımı da beraberinde getirmektedir (Jackson vd., 2012). Bu anlamda katılım, tarafsızlık, saygınlık ve güvenilirlik gibi ilkeleri kapsayan yasal düzenlemelerin ve bu yapı üzerine inşa edilmiş adalet sisteminin, kolluk faaliyetlerine yönelik kamuoyu desteğinin şekillenmesinde önemli bir rol oynamakta oldukları aktarılmaktadır (Mazerolle vd., 2013). Yine araştırmalar göstermektedir ki kolluk faaliyetleri sırasında kullanılan yöntemlerin yasalara uygun ve adil olmasının, toplumun meşruiyet algısını ve yasalara uyma isteğini etkilemektedir (Sunshine ve Tyler, 2003). Meşruiyeti artırmaya yönelik katılıma dayalı yasal düzenlemelerin hayata geçirilmesi, kolluk faaliyetlerinin ortaya konulması, adil sistemin inşası toplumsal memnuniyeti, güveni, uyumu ve iş birliğini de artırmaktadır (Mazerolle vd., 2013).

Ulusal ve bölgesel düzeyde kamu güvenliğinin teminine ve kamu düzeninin sağlanmasına yönelik karar alma süreçlerine toplumun katılımı, devletlerin vatandaşlardan bilgi toplaması ve onların ihtiyaç ve beklentilerine uygun düzenlemeleri ve uygulamaları hayata geçirmesi, kamu güvenliği, katılım ve yönetim ilişkisinin önemi bakımından hayati bir araç olarak görülmektedir. Çünkü bu yaklaşımın kamu düzenini, toplumun huzurunu, güvenliğini ve bireylerin öz saygısını artırır nitelikte olduğu aktarılmaktadır. Toplumun katılım düzeyi, bilgi paylaşımından karar alma süreçlerine aktif katılıma kadar çeşitlilik gösterebildiği gibi burada tüm toplumu katılıma yöneltten kapsayıcı karar alma süreçlerinin, kamu güvenliği, kamu düzeni, toplumsal huzur, demokratik toplum faaliyetlerinde daha iyi sonuçların elde edilmesinin ve toplumun genel memnuniyetinin artmasının ölçüsü olduğu dile getirilmektedir (Suphattanakul, 2018). Meşruiyet, kolluk faaliyetleri, kamu düzeni, yasal düzenlemeler, adil adalet sistemi, kamuoyu desteği etkili kamu güvenliği uygulamaları ve önlemlerinin şekillendirilmesinde temel faktörler olarak gösterilmekte olup burada ilgili faktörlerin toplum tarafından kabulü, kamu güvenliğinde katılım ve yönetim ile birlikte anlam kazanacağı düşünülmektedir.

Katılım uygulamaları, duyarlı ve hesap verebilir devletlerin güçlendirilmesinin, kapsayıcı ve uyumlu toplumların geliştirilmesinin ve etkili yönetim uygulamalarının, kamu güvenliğini toplumsal refahın da kilit unsuru haline getirmekte olduğu ifade edilmektedir. Bu durumun, yönetim süreçlerinin şekillendirilmesinde ve demokratik değerlerin geliştirilmesinde vatandaş katılımının dönüştürücü potansiyelini de ortaya çıkarması yönüyle önem arz etmekte olduğu dile getirilmektedir. Diğer yandan halkın katılımının, çevresel yönetimin özellikle de hükümet denetiminin eksikliğini telafi etmesi bakımından önemli bir role sahip olduğu aktarılmaktadır (Sun vd., 2022; Gao vd., 2022). Katılımın kamu güvenliği bakımından bir diğer önemi suç önleme stratejilerinde ortaya çıkmaktadır. Toplumun karar alma sürecine dahil edilmesiyle, toplum içinde tanınabilecek suçluların tespit edilmesinin ve yakalanmasının kolaylaştığı aynı zamanda bilgi ve iletişim teknolojilerinin kullanımı, bilgilendirme toplantıları, geleneksel ve sosyal medya kullanımının yanı sıra halkın katılımının da suç önlemede etkili stratejiler arasında olduğu ifade edilmektedir (Crime Prevention Strategies in Tennessee State, 2022).

Kamu yönetimi biliminin, kamusal değerlerin, otoritenin ve eylemin meşruiyetinin yanı sıra bireysel ve kurumsal değişim için fırsatların, teşviklerin ve motivasyonların varlığı da dahil olmak üzere iyi yönetişimin unsurları üzerinde geniş ve temel bir fikir birliği olduğunu varsayma eğiliminde olduğu aktarılmaktadır. Bu anlamda ulusal güvenliğin dış kaynak kullanımının, yönetişim ve kamu değerleri hakkında önemli soruları da beraberinde gündeme getirdiği dile getirilmektedir. Kamu güvenliğinin bir parçası olan ulusal güvenlikte dış kaynak kullanımının örneklerinden birinin de 10 Eylül 2001'de Savunma Bakanı Donald Rumsfeld'in Pentagon bürokrasisinin ABD'nin güvenliği için ciddi bir tehdit olduğunu, özgür düşüncüyü boğan, yeni fikirleri bastıran ve askeri personelin hayatlarını riske atan merkezi planlamanın son kalelerinden biri olduğunu söyledikten sonra ulusal güvenlikte mümkün olduğunca çok sayıda işlevi dışarıdan temin etmesi ile başladığı söylenmektedir. Kimileri, görünürde devleti küçültmek ve özel kuruluşların varsayılan güçlerinden yararlanmak anlamına geldiği için dış kaynak kullanımını iyi yönetişimin bir örneği olarak görürken, kimileri ise kamu-özel ayrımlarının bulanıklaşmasını, egemenliğin dağılmasını ve geleneksel kamu değerlerinin erozyona uğramasını derin bir siyasi ve etik sorun olarak görmektedir (Garofalo, 2015). Buradan hareketle ulusal güvenlikte dış kaynak kullanımı iyi yönetişim konusunda ortak bir bakış açısına duyulan ihtiyacı, kamu değerlerinin ve otoritesinin korunmasında dış kaynak kullanımının yarattığı zorlukları beraberinde getirmesi yönünden tartışmalı görürse de kamu güvenliğinde katılımın ve yönetişimin önemini ortaya koyması bakımından önem arz etmektedir. Genel olarak şunu ifade etmek gerekir ki günümüz ve gelecek toplumlarını bekleyen yeni tehditler ve güvenlik sorunları göz önüne alındığında, etkin katılım ve yönetişim mekanizmaları kamu güvenliğinin desteklenmesi, demokratik toplumun güçlendirilmesi ve toplumun refahının sağlanması için büyük bir önem arz etmeye devam edecek gibi görünmektedir.

3. Kamu Güvenliği ve Toplumsal Katılımın Teşviki

Kamu güvenliği ve sivil katılım, demokratik toplumun güçlü, toplumsal refahın yüksek olduğu iyi işleyen bir toplumun iki önemli bileşeni olarak gösterilmektedir. Kamu güvenliğinin sağlanması noktasında geleneksel güvenlik yaklaşımından farklı bir yaklaşımla, bireylerin ve toplumun güvenliğini ve refahını sağlamak için devletler, sivil toplum kuruluşları ve toplumun kendisi ile birlikte alınan ya da alınacak önlemleri ve girişimleri ortaya koyan bir anlayışa doğru evrilmenin olduğu ifade edilmektedir. Vatandaşların kamu faaliyetlerinde karar alma süreçlerine ve toplumsal girişimlere aktif katılımını kapsayan toplumsal katılımın, kolektif etkinlik, müzakereci sivil katılım, dini kimlik, dijital medya da dahil olmak üzere kamu güvenliği ve sivil katılımın çeşitli yönlerini kapsamakta olduğu aktarılmaktadır.

Kamu güvenliğinin önemli bir yönü olarak, komşular arasındaki sosyal uyumu ve ortak yarar için müdahale etme istekliliğini ifade eden kolektif etkinlik gösterilmektedir. Kolektif etkinliğe ilişkin yapılan araştırmalar, kamu güvenliğinin ve kamu düzeninin sağlanması bakımından değerlendirildiğinde, kolektif yeterliliğin daha yüksek olduğu mahallelerde suç ve şiddet oranlarının daha düşük olduğunu göstermektedir (Sampson vd., 1997). Burada ortaya çıkan sonuçtan hareketle, kolektif yeterliliğin teşvik edilmesinin bir topluluk ve ortak sorumluluk duygusu yaratarak kamu güvenliğinin ve kamu düzeninin sağlanmasına katkıda bulunulabileceğini göstermektedir.

Toplumsal katılımı teşvik edici bir diğer uygulama ise müzakereci sivil katılım olarak karşımıza çıkmaktadır. Müzakereci sivil katılım, vatandaşların kamusal karar alma süreçlerine aktif katılımını içermektedir. Sivil katılımın, genellikle yerel düzeyde seçilmiş yetkililer, kurum yetkilileri ve sivil toplum örgütleri tarafından uygulanmakta olduğu ifade edilmektedir. Müzakereci süreçlerin, yeniden bölgelendirme, arazi kullanımı ve altyapı projeleri gibi çeşitli konuları ele almak için kullanılmakta olsa da (Nabatchi, 2014) şeffaflık, meşruiyet, adaleti teşvik etmeyi ve sivil katılımı artırmayı sağlaması bakımlarından kamu güvenliğinin temini noktasında ortaya konulacak politikaların uygulanmasında da ilgili toplumun etkili olmasının önünü açmakta olduğu aktarılmaktadır. Toplumsal katılımı teşvik

etmenin önemli nedenlerinden biri olarak da dini kimlik gösterilmektedir. Amerika'daki Müslüman gençlerin, sosyal eşitsizlikleri ve ayrımcılığı ele almanın bir yolu olarak sivil katılıma dahil edilmeleri bir örnek olarak gösterilmektedir. Çünkü İslamofobi ve nefret suçlarındaki artışın, sivil katılımını baltalayabilecek nitelikte olduğu, kamu düzeni ve güvenliği için de bir tehdit oluşturduğu dile getirilmektedir (Cheah vd., 2020). Dolayısıyla farklı dini inançlara sahip azınlık grupların dini kimlikleri dikkate alınarak sivil katılımlarının teşviki, toplumsal kapsayıcılığı ve sosyal adaleti teşvik etmek için de önemli bir adım olarak görülmektedir.

Kamu güvenliğinin sağlanmasında sosyal ve dijital medya ve toplumsal katılım arasında da yakın ve etkileşimli bir ilişkinin bulunmakta olduğu ifade edilmektedir. Sosyal ağ siteleri ve çevrimiçi topluluklar da dahil olmak üzere sosyal ve dijital medya ve toplumsal katılım arasındaki ilişki irdelendiğinde, sosyal ve dijital medyanın gençler arasında sivil katılımı teşvik etme potansiyeline sahip bir alan olduğu aktarılmaktadır (Middaugh vd., 2017). Çünkü günümüzde sosyal ve dijital medyanın, güvenlik olaylarının hızlı bir şekilde paylaşılmasını, toplumun bilgilendirilmesini ve sivil katılımın artmasını sağlayarak kamu güvenliği konularında önemli bir rol oynamakta olduğu ifade edilmektedir. Hızlı bilgi akışı ve farkındalık oluşturma, toplumsal bilincin artırılması, halkın ihbar ve iletişim aracı olarak kullanımı, toplumsal baskı ve kamuoyu oluşturma, sosyal aktivizm ve kampanyalar, toplumsal denetim ve hesap verebilirlik gibi nitelikleri bakımında sosyal ve dijital medya ve toplumsal katılım, kamu güvenliği konularında toplumsal duyarlılık ve etkileşimi artırarak güvenlik politikalarının oluşturulması, uygulanması ve denetlenmesinde etkili olabilmektedir. Sosyal ve dijital medya ile toplumsal katılım arasındaki etkileşimini teşvikinin, toplumun güvenliğe daha aktif ve bilinçli bir şekilde katılımını sağlayarak daha güvenli ve istikrarlı bir toplum oluşturulmasına katkı sağlayabileceği dile getirilmektedir.

4. Kamu Güvenliğinin Sağlanmasında Sivil Toplum Kuruluşlarının Rolü

Sivil toplum kuruluşlarının (STK), yönetim ve toplumsal kalkınmanın çeşitli yönlerine aktif olarak katılarak kamu güvenliğinin desteklenmesinde önemli bir role sahip oldukları aktarılmaktadır. Devletin kamu güvenliğinin sağlanmasında merkezde yer aldığı, sivil toplum kuruluşlarının da bu alanda önemli aktörler olarak ortaya çıktığı ifade edilmektedir. Bu bakımdan özellikle doğal afetler, kamu sağlığı acil durumları, kamu mali yönetimi, sosyal güvenlik programları, gıda güvenliği ve salgın sonrası zorluklar da dahil olmak üzere çeşitli bağlamlarda STK'ların katkılarının kapsamlı bir şekilde anlaşılması, etkili kamu güvenliği önlemlerinin alınabilmesi için STK'lar ve devlet arasındaki iş birliğinin de niteliğinin göz önüne konulması büyük önem arz etmektedir. Diğer yandan STK'ların sosyal güvenlik sorunlarını ele alma, salgın hastalıklar, doğal afetler sonrası zorluklarla mücadele etme ve iyi yönetimi teşvik etme konusunda dönüştürücü bir potansiyele sahip olduğu ifade edilmektedir.

COVID-19 salgını kamu güvenliği açısından tüm dünyada eşi benzeri görülmemiş zorluklara yol açmıştır. STK'ların bu zorluklarla mücadelede ve salgın sonrası toparlanmaya katkıda bulunmada çok önemli bir role sahip oldukları dile getirilmektedir. Bu noktada STK'ların, ulusal çıkarların etkin bir şekilde savunulmasında devleti zorlayabilecekleri, çeşitli sosyal grupların çıkarlarını koruyabilecekleri ve ulusal çıkarların farklı çıkarlarla yer değiştirmesini önleyebilecekleri gibi girişimlere sahip olabilecekleri aktarılmaktadır (Marchuk vd., 2021). Devlet organları ve STK'lar arasındaki etkileşimin, aktif iş birliğine, kamu güvenliğinin sağlanması ve pandemi sonrası zorluklarla mücadele için koşulların yaratılmasına dayanmakta olduğu ifade edilmektedir (Fang, 2021). Diğer yandan toplum sağlığına ilişkin acil durumlarda, kamu sağlığının korunması ile bireysel hakların korunması arasında hassas bir dengenin varlığına dikkat çekilmektedir. Bu nedenle toplum sağlığına ilişkin acil durumlar karşısında kolluk faaliyetleri şeklinde idari gücün aşırı uygulanmasının toplumu krizden kurtaramayacağı gibi ulusal krizi de hafifletmeyeceği ve aksine, düzensiz ve aşırı kolluk faaliyetlerinin

toplumu adeta "ateş çukuruna" iteceği ve ulusal yönetimin yükünü bir ölçüde artırarak toplumsal refah ve istikrarı etkileyebileceği aktarılmaktadır (Fang, 2021). Burada STK'ların yukarıda sıralanan çıkarların yanı sıra toplum sağlığının korunması noktasında kamu güvenliğinin sağlanması adına ortaya konulan kolluk faaliyetlerinin dengesinin denetlenmesi, toplumsal ve bireysel hakların korunmasının gözlenmesi gibi faaliyetleri bakımından önemli bir rol üstlendikleri söylenebilir.

STK'ların, devlet ve özel sektör kuruluşlarının başarısız olduğu alanlarda da kamusal mal ve hizmet sağlama sorumluluğunu giderek daha fazla üstlenmekte oldukları dile getirilmektedir (Ayhan, 2019). Çoğunluğun taleplerine odaklanan devletin başarısız olduğu alanlarda, STK'ların boşlukları doldurmada ve kimi zaman kamu güvenliği ve düzeni için tehdit oluşturabilecek noktaya gelebilen marjinalleştirilmiş nüfusun ihtiyaçlarını karşılayarak, ilgili grupların toplum içerisindeki düzene uyum sağlamalarını kolaylaştırabilmekte oldukları ifade edilmektedir. Diğer yandan STK'ların, iyi yönetimi teşvik ederek ve hükümetleri taahhütleri ve vaatleri konusunda sorumlu tutarak bir anlamda bekçi görevi gördükleri aktarılmaktadır (Mlambo vd., 2019). STK'ların aynı zamanda kamu düzeni ve kamu güvenliğine ilişkin yönetimle ilgili sorunları tespit etmeye, yeni yasaların ve politikaların hayata geçirilmesi noktasında toplumsal taleplerin karşılanması adına savunuculuk yapmaya, yoksul, savunmasız ve kırsal nüfusun çıkarlarının göz ardı edilmemesine yönelik girişimlere ilişkin de rol üstlenmekte oldukları belirtilmektedir. Bu anlamda STK'ların demokratik hesap verebilirliği, şeffaflığı ve yönetim kalitesini artırarak yolsuzluğun, verimsizliğin ve israfın azaltılmasına katkıda buldukları dile getirilmektedir. Ayrıca kamu hizmetlerinin kalitesinin artmasına ve vatandaşları yönetim sürecine aktif olarak katılmalarına katkı sağladıkları belirtilmektedir.

Brunet ve diğerleri (2021) yaptıkları çalışmada gıda güvenliğinin sağlanmasında da STK'ların stratejik ortaklar olarak görülmesinin önemini vurgulamaktadır. Çalışma, STK'ların Uruguay'da COVID-19 sonrası gıdanın temini, güvenliği gibi hususlarda ortaya koyduğu faaliyetleri irdelemektedir. Çalışmanın sonuçları, Uruguay'daki sivil toplum kuruluşlarının COVID-19 salgını bağlamında, dünyanın farklı ülkelerinde yapılan önceki çalışmalarla uyumlu olarak, gıda güvenliğine katkıda bulunmak için çok sayıda faaliyet gerçekleştirdiğini göstermektedir. Diğer yandan çalışma, Uruguay hükümeti tarafından gıda güvenliği ve teminine ilişkin faaliyetlerin ne denli yetersiz olduğunu, COVID-19 salgınının olumsuz etkilerini kontrol altına almaya yetmediğini ortaya koymaktadır. Bu durum, Latin Amerika ülkelerinin gıda, sağlık ve sosyal koruma sistemlerinin gıda güvenliğinin sağlanmasını garanti altına alacak şekilde yeniden yapılandırılması ihtiyacını ortaya koymuştur (Brunet, vd., 2021). Sonuç olarak salgın hastalıklar sonrası yaşanan olumsuz durumların yanı sıra gıdanın temini ve güvenliği de kamu güvenliği ve düzenini yakından ilgilendiren durumlar olarak karşımıza çıkmaktadır. Günümüzde önemi tartışılmaz hale gelen gıda güvenliği devletlerin birincil sorumluluğu altında olsa da STK'lar ve hükümet arasındaki iş birliği yaklaşımların gıda güvenliği sorunlarının ele alınmasına önemli katkılar sağlayabileceği gibi burada kamu güvenliğinin sağlanması anlamında STK'ların rolünün önemini de ortaya koymaktadır.

Sivil toplum kuruluşları gerek kamu kurum ve kuruluşları ile olan ilişkileri gerek toplum içerisindeki konumları gerekse sosyal yaşama katkıları bakımından önem arz etmekte olsalar da kimi yönleri bakımından da eleştirilen bir alanda oldukları görülmektedir. Vitiello ve Acolin (2016), STK'ların göçmen toplulukların farklı ihtiyaçlarını ve deneyimlerini yeterince temsil edemeyeceğini ve çeşitlilik ve kapsayıcılık konusunda eksikliklerine değinmektedirler (Vitiello ve Acolin, 2016). Agarın (2011), sivil toplum kuruluşlarının değişimi etkili bir şekilde savunmak için gerekli özerkliğe ve etkiye her zaman sahip olamayabileceğini ve bu yönleriyle politik gündemi şekillendirmede etkilerinin sınırlı olduğunu vurgulamaktadır (Agarın, 2011). Almog-Bar ve Ajzenstadt (2010) ise sivil toplum kuruluşlarının hükümet tarafından yerine getirilmesi gereken sorumlulukları üstlenerek refah devletinin aşınmasına istemeden de olsa katkıda bulunma potansiyellerine dikkat çekmektedirler (Almog-Bar ve Ajzenstadt, 2010). Bir diğer eleştiri de Roggeband ve Krizsán (2012) tarafından ortaya

konulmakta ve sivil toplum kuruluşlarının hükümet müdahalesi ve manipülasyonuna karşı savunmasızlığını vurgulamakta, bu durumun da sosyal değişimi etkili bir şekilde savunma yeteneklerini zayıflatabilmekte olduğu aktarılmaktadır (Roggeband ve Krizsán, 2012). Bayraktar (2017) ise ekonomi, siyaset, sivil toplum ve hatta sanatın günümüzde proje ve projeler çerçevesinde anlaşılıyor olmasının getirdiği düzen ile birlikte STK'lar aracılığı ile de sürdürülen bu düzenin STK'lar üzerinden belirli ideolojik yaklaşımların empoze edilmesini, tahakküm ve kontrol ilişkilerinin sürdürülmesini beraberinde getirmesi bakımından STK'ların varoluşsal sorunsalına değinmektedir (Bayraktar, 2017). STK'lar üzerine getirilen tüm bu ve bunun gibi eleştirilerden de anlaşılacağı üzere STK'ların toplumsal hayatta katkıları göz ardı edilemeyeceği gibi gerek kapsayıcılık gerek politik gündemi oluşturma eksiklikleri gerekse ideolojik yaklaşımların empoze edilmesinin araçları olma olasılıkları bakımından gelecekte varlıklarının sorgulanabilir noktaya gelmesi ihtimalinin bulunabileceği düşünülebilir.

Bu başlıktaki analizler, STK'lara yönelik ortaya konulan eleştiriler göz ardı edilmeden düşünülmele birlikte, sivil toplum kuruluşlarının kamu güvenliğinin sağlanmasındaki önemli katkılarını vurgulamaktadır. STK'lar hesap verebilirlik, şeffaflık, vatandaş katılımı ve demokratik gelişimin desteklenmesinde önemli görevler üstlenirken, günümüzde doğal afetten gıda güvenliğine, salgın hastalıklardan yeni toplumsal tehditlere kadar STK'lar ve devlet arasındaki iş birliği çabalarının etkili kamu güvenliği önlemleri için elzem olduğu açık bir gerçektir. Bu noktada STK'lar kamu güvenliğinin ve düzenini sağlanması adına toplumsal katılımı ve iyi yönetimi teşvik eden, denetleyen ve gözlemleyen faaliyetleri ile kamu güvenliği, katılım ve yönetim arasında bir köprü görevi de görmekte oldukları söylenebilir.

SONUÇ

Çalışmada, kamu güvenliği alanında toplumsal katılımın ve etkili yönetimin önemi derinlemesine incelenerek, güvenlik politikalarının daha adil, kapsayıcı ve sürdürülebilir bir temelde nasıl oluşturulabileceği vurgulanmıştır. Günümüzün karmaşık ve hızla değişen dünyasında, geleneksel güvenlik anlayışı artık yetersiz kaldığı düşünülmektedir. Güvenlik politikasının devlet merkezli eğiliminden, çok taraflı örgütlerden, devlet ve devlet dışı aktörlerden oluşan karmaşık ağlara doğru dönüşümünün bir kısmı güvenlik yönetiminden güvenlik yönetimine doğru ortaya çıkan değişim göstergesi olarak anlaşılabilir. Terör saldırıları, siber tehditler, göç ve sığınmacı sorunu, ekonomik dengesizlikler ve çevresel riskler gibi faktörler, güvenliğin daha geniş bir perspektife taşınmasını gerektirmiştir. Bu bağlamda, toplumsal katılım ve etkili yönetim, güvenlik stratejilerinin şekillenmesinde ve uygulanmasında hayati bir rol oynamaktadır. Genel olarak güvenlik yönetimi, yukarıda da sıralandığı üzere askeri olmayan güvenlik sorunlarının farklı alanlarda ortaya çıkmasıyla birlikte bu alanda sivil toplum kuruluşlarının, üçüncü taraf birimlerin, özel aktörlerin ve hatta bireylerin aktif faaliyet göstermesini de beraberinde getirmektedir. Güvenlik yönetimi, güvenlik ve yönetim olarak iki bileşenden oluşmaktadır. Ancak bu noktada kamu güvenliğinin bileşenleri olarak güvenlik, katılım ve yönetimi sıralamak mümkün hale gelmektedir.

Toplumsal katılım, güvenlik politikalarının oluşturulmasında ve uygulanmasında vazgeçilmez bir unsur olarak öne çıkmaktadır. Artık güvenlik sadece hükümetlerin sorumluluğunda değil, tüm toplumun katılımını gerektiren bir alan haline gelmiştir. Toplumsal katılım, farklı perspektifleri bir araya getirerek güvenlik politikalarının daha sağlam bir temelde oluşturulmasına olanak tanımaktadır. Bireylerin ve toplum kesimlerinin güvenlik politikalarına etkin bir şekilde katıldığı bir süreç, politikaların meşruiyetini artırırken aynı zamanda toplumun güvenlik konularında daha bilinçli ve sorumluluk sahibi olmasını sağlar. Etkili yönetim ise, güvenlik politikalarının uygulanmasında merkezi bir rol oynamaktadır. Şeffaflık, politika yapım süreçlerinin açık ve anlaşılır bir şekilde yürütülmesini sağlar. Bu açıdan bakıldığında, yönetim doğal olarak "iyi yönetim" ya da "etkili

yönetim" ile eş anlamlı olarak ele alınmakta ve güvenlik yönetişimi bu nedenle güvenlik kapasitesinin geliştirilmesi için alternatif bir dinamik olarak görülmektedir. Diğer yandan etkili yönetişimin, toplumun güvenlik politikalarını daha iyi anlaması ve politika kararlarının nedenlerinin sorgulanması imkanını artırmakta olduğu aktarılmaktadır. Hesap verebilirlik, güvenlik politikalarının sonuçlarının izlenebilir ve açık bir şekilde anlatılmasını içerirken, katılımcılık ise kamu güvenlik politikalarının yapım süreçlerine toplumun geniş kesimlerinin dahil edilmesini amaçlamaktadır. Böylece kamu güvenliğine ilişkin olarak ortaya konulacak politikaların çeşitli bakış açılarına dayanması ve toplumun çeşitliliğini yansıtması sağlanmaktadır.

Sivil toplum kuruluşlarına yönelik eleştiriler STK'ları her ne kadar sorunlu alan haline getirirse de STK'ların kamu güvenliği politikalarının şekillenmesinde ve denetlenmesinde önemli bir rol oynamakta oldukları anlaşılmaktadır. Bu kuruluşlar, toplumun farklı kesimlerini temsil ederken aynı zamanda uzmanlık ve denetim yetenekleri ile güvenlik politikalarını zenginleştirmektedirler. Sivil toplumun güvenlik politikalarına katkısı, politikaların çeşitliliğini ve dengeyi artırarak daha etkili sonuçların ortaya çıkmasını, güvenlik hizmetlerini denetlenmesini, güvenlik güçlerinin yasal ve etik standartlara uygun şekilde hareket etmesini beraberinde getirmektedir.

Sonuç olarak, toplumsal katılım ve etkili yönetim dinamikleri, kamu güvenliği politikalarının daha etkili, meşru ve toplumun ihtiyaçlarına uygun bir biçimde şekillendirilmesine katkı sağlamaktadır. Toplumsal katılım, güvenlik politikalarının tüm toplumun ortak çabası olduğu fikrini güçlendirerek politikaların daha geniş bir perspektife oturtulmasını, etkili yönetim ise politikaların şeffaf, hesap verebilir ve etik bir temelde uygulanmasını destekleyerek kamu güvenliğinin daha sürdürülebilir hale getirilmesini sağlamaktadır. Çalışma, kamu güvenliği alanındaki katılım ve yönetim gibi dinamikleri ele alarak, toplumsal katılımın ve etkili yönetişimin kamu güvenlik stratejileri ve yönetimindeki rolüne odaklanmakta ve bu dinamiklerin bir araya gelmesi ile geleceğin güvenlik zorluklarına daha etkili ve insan odaklı çözümler bulmada yol gösterici olunabileceği sonucuna ulaşmaktadır. Bu anlamda kamu güvenliği, katılım ve yönetim ilişkisi üzerine gelecekte yapılacak değerlendirmeler bakımından bu çalışmanın bir zemin oluşturması amaçlanmıştır.

Etik Standart ile Uyumluluk

Çıkar Çatışması: Yazar, herhangi bir çıkar çatışmasının olmadığını beyan eder.

Etik Kurul İzni: Bu çalışma için etik kurul iznine gerek yoktur.

Finansal Destek: Bu çalışmada finansal destek alınmamıştır.

KAYNAKÇA:

- (2022). Crime Prevention Strategies in Tennessee State, Usa. *Journal of Public Policy & Governance*, 3(6), 23-30. <https://doi.org/10.53819/81018102t5137>
- Acar, H. (2018). Kamu Güvenliğinin Sağlanmasında Weberyen Bürokrasi ve Hiyerarşi Kavramı. *International Journal of Management Economics & Business*, 14(3), 667-684.
- Agarin, T. (2011). Civil Society Versus Nationalizing State? Advocacy Of Minority Rights in The Post-Socialist Baltic States. *Nationalities Papers*, 39(2), 181-203. <https://doi.org/10.1080/00905992.2010.549471>
- Almog-Bar, M. and Ajzenstadt, M. (2010). Women, Welfare and Civil Society Organizations: Creating An Alternative Women's Welfare Sphere in İsrail. *Social Policy and Administration*, 44(6), 673-688. <https://doi.org/10.1111/j.1467-9515.2010.00737>
- Ayhan, E. (2019). Trb1 Bölgesindeki Gençlik Stk'larının Finansal Durumlarına Yönelik Ampirik Bir Çalışma. *Bingöl Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 2(3), 39-72. <https://doi.org/10.33399/biibfad.642839>
- Bäckstrand, K. (2003). Civic Science for Sustainability: Reframing the Role of Experts, Policy-makers and Citizens in Environmental Governance. *Global Environmental Politics*, 4(3), 24-41. <https://doi.org/10.1162/152638003322757916>
- Ball, K., Esposti, S., Dibb, S., Pavone, V., & Santiago-Gómez, E. (2018). Institutional trustworthiness and national security governance: evidence from six european countries. *Governance*, 32(1), 103-121. <https://doi.org/10.1111/gove.12353>
- Bayraktar, F. (2017). Neo-liberalleşme, Sivil Toplum Kuruluşları ve 'Projecilik': Eleştirel Bir Bakış. *Amme İdaresi Dergisi*, 50(2), 105-42.
- Brunet, G., Girona, A., Fajardo, G., Iragola, V., Machín, L., Bove, I., & Ares, G. (2021). The Contributions of Civil Society to Food Security in The Context Of COVID-19: A Qualitative Exploration in Uruguay. *Public Health Nutrition*, 24(16), 5524-5533.
- Ceah, C., Kiang, L., & Tahseen, M. (2020). Exploring Daily Mediating Pathways of Religious Identity in the Associations Between Maternal Religious Socialization and Muslim American

Adolescents' Civic Engagement. *Developmental Psychology*, 8(56), 1446-1457.
<https://doi.org/10.1037/dev0000856>

Coleman, J. (1988). Social Capital in the Creation of Human Capital. *American Journal of Sociology*, (94), S95-S120. <https://doi.org/10.1086/228943>

Costa, A. (2018). Public Security and Policy Networks in Brazil. *International Journal of Criminology and Sociology*, 7, 149-158. <https://doi.org/10.6000/1929-4409.2018.07.10>

Fang, L. (2021). The Realistic Dilemma of Citizen Rights Derogation and the Theoretical Response of Administrative Law from the Perspective of Public Health Emergency. In 6th International Conference on Economics, Management, Law and Education (EMLE 2020), 631-638. Atlantis Press.

Gao, L., Yan, A., & Yin, Q. (2022). An Evolutionary Game Study of Environmental Regulation Strategies for Marine Ecological Governance in China. *Frontiers in Marine Science*, (9), 1-17. <https://doi.org/10.3389/fmars.2022.1048034>

Garofalo, C. (2015). Where Should We Draw the Line?: Governance, Public Values, And Outsourcing National Security. *Public Integrity*, 2(17), 189-202. <https://doi.org/10.1080/10999922.2015.1007782>

Gaventa, J., & Barrett, G. (2010). So What Difference Does It Make? Mapping the Outcomes of Citizen Engagement. *Ids Working Papers*, 347(2010), 01-72. https://doi.org/10.1111/j.2040-0209.2010.00347_2.x

Gedikkaya, F. G. (2022). Yönetişim İçin Bir Fırsat Penceresi: Covid 19 Salgını ile Mücadele Süreci. *Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi Sosyal ve Ekonomik Araştırmalar Dergisi*, 24(43), 745-761.

Güneş, V. (2023). Ulusal Bütçe Sürecine Vatandaş Katılımı ve Araçlarının Değerlendirilmesi. *Uluslararası Ekonomi ve Yenilik Dergisi*, 9(1), 111-131.

Hao, C., Hao, C., & Hongo, D. (2021). The Role of Public Participation in Governance Towards Achieving Sustainable Development. Part 1. *Rudn Journal of Public Administration*, 4(8), 395-404. <https://doi.org/10.22363/2312-8313-2021-8-4-395-404>

İmamoğlu, İ. K., ve Özdemir, D. (2023). Yönetişim, İnovasyon ve Ekonomik Büyüme Arasındaki İlişkiler: Gelişmiş ve Gelişmekte Olan Ülke Örnekleri. *Küllüye*, 4(1), 100-136.

İrdem, İ., & Başak, S. (2023). Güvenlik Sorunu Olarak Yönetişim Zafiyeti: Özbekistan Örneği. *Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 25(2), 589-616. <https://doi.org/10.26745/ahbvuibfd.1255521>

Jackson, J., Bradford, B., Hough, M., Myhill, A., Quinton, P., & Tyler, T. (2012). Why Do People Comply With the Law? Legitimacy and The Influence of Legal Institutions. *The British Journal of Criminology*, 6(52), 1051-1071. <https://doi.org/10.1093/bjc/azs032>

Jutra, A. and Zupancic, T. (2015). Influencing Urban Mobility Through Public Engagement Process: Traditional and Digital Methods For Public Participation In Urban Design. *Open Urban Studies and Demography Journal*, 1(Suppl 1-M6), 52-61. <https://doi.org/10.2174/2352631901401010052>

Liao, D. (2012). Security Governance: An Alternative Paradigm?. *International Journal of Social Science and Humanity*, 17-23. <https://doi.org/10.7763/ijssh.2012.v2.62>

Marchuk, V., Pavlova, L., Ahafonova, H., Vonsovyh, S., & Simonian, A. (2021). Communication Opportunities of Civil Society Institutions in Countering the Challenges of Post-pandemic Postmodernity. *Postmodern Openings*, 1Sup1(12), 335-345. <https://doi.org/10.18662/po/12.1sup1/289>

Mazerolle, L., Bennett, S., Davis, J., Sargeant, E., & Manning, M. (2013). Legitimacy In Policing: A Systematic Review. *Campbell Systematic Reviews*, 1(9). <https://doi.org/10.4073/csr.2013.1>

Middaugh, E., Clark, L., & Ballard, P. (2017). Digital Media, Participatory Politics, and Positive Youth Development. *Pediatrics*, 140(Supplement_2), S127-S131. <https://doi.org/10.1542/peds.2016-1758q>

Mlambo, V., Zubane, S., & Mlambo, D. (2019). Promoting Good Governance in Africa: The Role of The Civil Society as A Watchdog. *Journal of Public Affairs*, 1(20), 1-8. <https://doi.org/10.1002/pa.1989>

- Nabatchi, T. (2014). Deliberative Civic Engagement in Public Administration and Policy. *Journal of Deliberative Democracy*, 1(10). <https://doi.org/10.16997/jdd.195>
- Parlak, B. (2016). *Yönetim Bilimi ve Çağdaş Yönetim Teknikleri*. Beta Basım Yayın.
- Roggeband, C. and Krizsán, A. (2021). The Selective Closure of Civic Space. *Global Policy*, 12(S5), 23-33. <https://doi.org/10.1111/1758-5899.12973>
- Sampson, R. & Raudenbush, S. (1999). Systematic Social Observation of Public Spaces: A New Look at Disorder in Urban Neighborhoods. *American Journal of Sociology*, 3(105), 603-651. <https://doi.org/10.1086/210356>
- Sampson, R., Raudenbush, S., & Earls, F. (1997). Neighborhoods and Violent Crime: A Multilevel Study of Collective Efficacy. *Science*, 5328(277), 918-924. <https://doi.org/10.1126/science.277.5328.918>
- Sun, M., Gao, X., Li, J., & Jing, X. (2022). Research On Evolutionary Game of Water Environment Governance Behavior from the Perspective of Public Participation. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 22(19), 14732, 1-17. <https://doi.org/10.3390/ijerph192214732>
- Sunshine, J. & Tyler, T. (2003). The Role of Procedural Justice and Legitimacy in Shaping Public Support for Policing. *Law & Society Review*, 3(37), 513-548. <https://doi.org/10.1111/1540-5893.3703002>
- Suphattanakul, O. (2018). Public Participation in Decision-making Processes: Concepts and Tools. *Journal of Business and Social Review in Emerging Economies*, 2(4), 221-230. <https://doi.org/10.26710/jbsee.v4i2.213>
- Vitiello, D. and Acolin, A. (2016). Institutional ecosystems of housing support in chinese, southeast asian, and african philadelphia. *Journal of Planning Education and Research*, 37(2), 195-206. <https://doi.org/10.1177/0739456x16651928>
- World Bank. (1992). *Governance and Development*. Washington, D.C.: The World Bank. <https://documents1.worldbank.org/curated/en/604951468739447676/pdf/multi-page.pdf>

EXTENDED SUMMARY

In today's rapidly changing and increasingly complex world, the concept of public security has been redefined and expanded. In addition to traditional military threats, new and complex risks, such as global economic imbalances, environmental unsustainability, terrorism, cyber-attacks, and social upheaval, make it clear that security requires a multidimensional approach. To meet these new challenges, public participation and effective governance in the formulation and implementation of security policies have become increasingly important.

Public participation is a fundamental element in shaping security policies. Security, which used to be the sole responsibility of governments, is now an issue that requires the participation of society as a whole. Public participation involves the active involvement of individuals and segments of society in the formulation, implementation, and evaluation of security policies. This not only makes policies more legitimate and acceptable but also allows society to become more aware and responsible for security issues. Public participation contributes to a broader perspective of security strategies by emphasizing that security policies are a joint effort of the whole society.

Effective governance plays a critical role in the management and implementation of security policies. Transparency ensures that policy-making processes are conducted in an open and understandable manner. This increases public understanding of security policies and makes the rationale and consequences of policy decisions better understood. Accountability requires security forces and their managers to be openly accountable for the consequences of their decisions. This allows for a more transparent assessment of the impact of security policies. Participation supports more inclusive, diversified, and representative policymaking by ensuring that society actively participates in policy-making processes. Effective governance not only ensures that security policies are shaped in line with the needs and values of society but also increases trust in policymaking processes.

Civil society organizations also play an important role in shaping and overseeing public security policies. They represent different segments of society and enrich security policies with their expertise and oversight capabilities. Civil society ensures that security policies are considered from a variety of perspectives, making them more inclusive and effective. At the same time, civil society organizations oversee security services, ensuring that security forces act in accordance with legal and ethical standards. This oversight mechanism is an important tool in ensuring that public security policies are implemented in a more humane, just, and consistent with the values of society.

By addressing these evolutionary changes in the field of public security, this article aims to address this gap by examining in detail the role and impact of public participation and effective governance in security strategies and synthesizing the existing literature on the relationship between public security policies, citizen participation, and governance.

Methodology:

The research is based on an extensive literature review and analysis to better understand the relationship between public security, civic participation, and effective governance. However, assessing the interaction of public security, participation, and governance has been challenging due to methodological limitations and limited research studies. First, a review of the existing academic literature on how the concepts of security, participation, and governance are defined separately and together, how they have evolved, and in which contexts they have gained importance. The research methodology is closely linked to the security, participation, and governance literature to understand how these concepts interact with each other and influence public security policymaking. This methodology has helped to gain a more comprehensive and multidimensional understanding and has provided important insights into how public security policies can be shaped more effectively through public participation and effective governance principles.

Results and Conclusions:

As a result, the dynamics in the field of public security are strengthened by the combination of the principles of public participation and effective governance. Public participation ensures that security policies are more legitimate, fair, and responsive to the needs of society. Effective governance supports the transparent, accountable, and ethical implementation of these policies. The role of civil society organizations in this process is critical in ensuring policy diversity, checks, and balances. This paper aims to guide future work on public security, participation, and governance by providing important details on how to make public security policies more sustainable, inclusive, and based on a societal perspective.